

czych, związanych z działalnością komisji. Osoby te mogą brać udział w posiedzeniach komisji. Zakres wywiadu środowiskowego ustala komisja.

§ 8. W celu realizacji swych zadań komisja może żądać udzielenia jej informacji dotyczących osób nadużywających alkoholu, w szczególności od jednostek Milicji Obywatelskiej, izby wytrzeźwień oraz zakładów pracy.

§ 9. Terenowe organy administracji państwowej zapewniają obsługę biurową oraz inne środki niezbędne do działania komisji.

§ 10. Traci moc rozporządzenie Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 19 kwietnia 1961 r. w sprawie komisji społeczno-lekarskich do spraw przymusowego leczenia alkoholików (Dz. U. Nr 22, poz. 109).

§ 11. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 13 maja 1983 r.

Minister Administracji, Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska: *W. Oliwa*

108

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ADMINISTRACJI, GOSPODARKI TERENOWEJ I OCHRONY ŚRODOWISKA

z dnia 7 maja 1983 r.

w sprawie zasad finansowania komisji do spraw przeciwdziałania alkoholizmowi.

Na podstawie art. 4 ust. 5 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. Nr 35, poz. 230) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Wydatki związane z działalnością komisji do spraw przeciwdziałania alkoholizmowi, zwanych dalej „komisjami”, są finansowane przez terenowe organy administracji państwowej ze środków funduszu przeciwalkoholowego.

2. Do wydatków, o których mowa w ust. 1, mogą należeć w szczególności:

- 1) wynagrodzenia za udział w posiedzeniach komisji jej przewodniczącego, członków i sekretarza,
- 2) wydatki z tytułu diet oraz zwrotu kosztów przejazdu i noclegów,
- 3) wynagrodzenia biegłych,
- 4) wynagrodzenia za prace zlecone,
- 5) wydatki rzeczowe związane z obsługą komisji.

§ 2. 1. Członkom komisji do spraw przeciwdziałania alkoholizmowi przysługuje wynagrodzenie za udział w posiedzeniach tych komisji.

2. Wynagrodzenie za udział w posiedzeniu komisji wynosi:

1) dla przewodniczącego komisji	250 zł,
2) dla członka i sekretarza komisji	200 zł.

3. Wynagrodzenie za udział w posiedzeniu komisji przysługuje za posiedzenie odbyte poza godzinami pracy.

4. Wynagrodzenie za udział w posiedzeniu wypłacane jest na podstawie listy obecności, podpisanej przez przewodniczącego i sekretarza komisji.

§ 3. Zamiejscowym członkom komisji przysługują niezależnie od wynagrodzenia określonego w § 2 ust. 2 diety oraz zwrot kosztów przejazdu i noclegów na zasadach ustalonych dla pracowników państwowych jednostek organizacyjnych, dotyczących należności za czas podróży służbowych na obszarze kraju.

§ 4. Traci moc rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 31 stycznia 1980 r. w sprawie zasad wynagradzania członków komisji społeczno-lekarskich do spraw przymusowego leczenia alkoholików (Dz. U. Nr 6, poz. 15).

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 13 maja 1983 r.

Minister Administracji, Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska: *W. Oliwa*

109

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ADMINISTRACJI, GOSPODARKI TERENOWEJ I OCHRONY ŚRODOWISKA

z dnia 7 maja 1983 r.

w sprawie trybu doprowadzania osób w stanie nietrzeźwości, organizacji izb wytrzeźwień i zakresu opieki zdrowotnej oraz opłat związanych z doprowadzaniem i pobytom w izbie wytrzeźwień lub jednostce Milicji Obywatelskiej.

Na podstawie art. 42 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. Nr 35, poz. 230) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Osoby w stanie nietrzeźwości, które swoim zachowaniem dają powód do zgorznięcia w miejscu publicz-

nym lub w zakładzie pracy, znajdują się w okolicznościach zagrażających ich życiu lub zdrowiu albo zagrażają życiu lub zdrowiu innych osób, mogą być doprowadzone do:

- 1) izby wytrzeźwień lub w razie braku izby do jednostki Milicji Obywatelskiej,
- 2) zakładu społecznego służby zdrowia, jeżeli istnieją wskazania do ich hospitalizacji,

3) miejsca zamieszkania lub pobytu tych osób, jeżeli istnieją takie możliwości.

2. Osoby w stanie nietrzeźwości, o których mowa w ust. 1, mogą być doprowadzone do izby wytrzeźwień przez funkcjonariuszy Milicji Obywatelskiej, pracowników izby lub inne osoby.

§ 2. 1. Do zadań izby należy:

- 1) opieka nad osobami w stanie nietrzeźwości,
- 2) udzielanie osobom w stanie nietrzeźwości świadczeń higienicznosanitarnych,
- 3) udzielanie osobom w stanie nietrzeźwości pierwszej pomocy w nagłych wypadkach,
- 4) informowanie osób opuszczających izbę o szkodliwości nadużywania napojów alkoholowych,
- 5) nakłanianie osób uzależnionych od alkoholu do poddania się leczeniu odwykowemu.

2. Izba współdziała z właściwymi komisjami do spraw przeciwdziałania alkoholizmowi, poradniami odwykowymi, poradniami zdrowia psychicznego, jednostkami Milicji Obywatelskiej oraz innymi instytucjami i organizacjami społecznymi, których działalność ma na celu przeciwdziałanie alkoholizmowi i jego skutkom, jak też przeciwdziałanie demoralizacji i przestępczości nieletnich.

§ 3. Kierownika izby, jego zastępcę i głównego księgowego powołuje terenowy organ administracji państwowej prowadzący izbę, który również ustala szczegółową organizację izby oraz liczbę i rodzaj etatów.

§ 4. Izba nie powinna być zlokalizowana w pobliżu miejsc i obiektów określonych w art. 18 ust. 2 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. Nr 35, poz. 230) oraz zakładów, instytucji lub urzędów, którym działalność izby mogłaby utrudniać wykonywanie zadań.

§ 5. Izba powinna mieć wydzielone pomieszczenia dla:

- 1) mężczyzn,
- 2) kobiet,
- 3) małoletnich,
- 4) osób, których zachowanie stwarza poważne zagrożenie dla ich zdrowia i życia albo zdrowia i życia innych osób przebywających w izbie; pomieszczenia te powinny być wyposażone w urządzenia obezwładniające (łóżka z pasami oraz kaftany bezpieczeństwa).

§ 6. 1. Izba powinna mieć ambulatorium zaopatrzone w leki i sprzęt niezbędny do udzielania pierwszej pomocy oraz środki dezynfekcyjne i dezynsekcyjne.

2. Środki transportu, pozostające w dyspozycji izby, przeznaczone do przewożenia osób w stanie nietrzeźwości, powinny być do tego celu odpowiednio przystosowane.

3. Środki transportu, o których mowa w ust. 2, są wykorzystywane we współdziałaniu z Milicją Obywatelską do przewożenia osób w stanie nietrzeźwości z miejsc publicznych lub zakładów pracy do izby wytrzeźwień, Milicji Obywatelskiej, miejsca zamieszkania albo pobytu.

§ 7. 1. Izba jest czynna przez całą dobę.

2. W zależności od lokalnych warunków i potrzeb terenowy organ administracji państwowej może — po zasięgnięciu opinii kierownika właściwej terenowo jednostki Milicji Obywatelskiej — ograniczyć czas działania izby do 16 godzin na dobę lub wstrzymać jej działalność na czas określony.

§ 8. 1. Praca w izbie przy przyjmowaniu i obsłudze osób w stanie nietrzeźwości jest organizowana według systemu zmianowego.

2. W skład zmiany wchodzi:

- 1) kierownik zmiany lub wyznaczona przez kierownika izby osoba odpowiedzialna za zmianę,
- 2) lekarz (felczer),
- 3) depozytariusz,
- 4) opiekun zmiany,
- 5) porządkowy.

3. Skład zmiany w zależności od potrzeb może być zwiększony.

4. Czynności związane z przyjęciem kobiet do izby oraz bezpośrednią opieką nad nimi w czasie pobytu w izbie może wykonywać tylko żeński personel izby. Nie dotyczy to opieki medycznej.

5. Z przebiegu pracy w czasie zmiany sporządza się raport, w którym podaje się imienny skład zmiany i istotne wydarzenia; w tym celu prowadzi się książkę raportów z numerowanymi stronami.

§ 9. 1. Osobę doprowadzoną do izby poddaje się niezwłocznie badaniom lekarskim.

2. Lekarz po przeprowadzeniu badania osoby doprowadzonej do izby stwierdza:

- 1) potrzebę umieszczenia w izbie, zastosowania pomocy doraźnej, która może być udzielona w izbie, wykonania zabiegów higienicznosanitarnych — uwzględniając objawy stanu nietrzeźwości oraz brak przeciwwskazań do umieszczenia w izbie, albo
- 2) potrzebę skierowania do szpitala lub innego zakładu opieki zdrowotnej — uwzględniając objawy stanu nietrzeźwości oraz istnienie wskazań do hospitalizacji, lub
- 3) brak objawów stanu nietrzeźwości uzasadniających umieszczenie w izbie.

§ 10. 1. Nie przyjmuje się do izby osoby doprowadzonej, jeżeli:

- 1) stan jej zdrowia według opinii lekarza wymaga zastosowania środków, którymi izba nie dysponuje lub które powinny być zastosowane w zakładzie leczniczym przez lekarza specjalistę,
- 2) brak jest objawów stanu nietrzeźwości uzasadniających umieszczenie w izbie,
- 3) brak jest wolnych miejsc w izbie.

2. W wypadkach określonych w ust. 1 pkt 1 i 3 przed opuszczeniem izby przez osobę doprowadzoną lekarz stosuje konieczne zabiegi.

3. O braku wolnych miejsc w izbie zawiadamia się niezwłocznie jednostkę Milicji Obywatelskiej.

§ 11. 1. O przyjęciu lub odmowie przyjęcia do izby osoby w stanie nietrzeźwości decyzję podejmuje kierownik izby lub upoważniona przez niego osoba, biorąc pod uwagę przyczyny doprowadzenia oraz opinię lekarza.

2. Przyjęte do izby osoby w stanie nietrzeźwości przebywają w niej do wytrzeźwienia, jednak nie dłużej niż 24 godziny.

§ 12. 1. Izba prowadzi karty pobytu osób doprowadzonych.

2. Karta pobytu powinna zawierać dane osoby doprowadzonej, datę i godzinę przyjęcia do izby, dane osoby doprowadzającej oraz powody doprowadzenia, wszystkie czynności wykonywane w izbie w stosunku do osoby doprowadzonej, datę i godzinę zwolnienia z izby oraz w miarę potrzeby inne dane.

§ 13. W razie stwierdzenia u osób doprowadzonych:

- 1) uszkodzenia ciała,
- 2) braku dokumentów tożsamości,
- 3) posiadania broni,
- 4) posiadania narzędzi lub innych przedmiotów, co do których może zachodzić przypuszczenie, że służyły lub są przeznaczone do popełnienia przestępstwa albo pochodzą bezpośrednio z przestępstwa, oraz w razie powstania innych okoliczności uzasadniających przypuszczenie, że popełniono przestępstwo

— izba zawiadamia niezwłocznie jednostkę Milicji Obywatelskiej i postępuje stosownie do otrzymanych wskazań.

§ 14. 1. Przedmioty, rzeczy osobiste, dokumenty i pieniądze od osób przyjętych do izby odbiera pracownik izby w obecności doprowadzającego oraz depozytariusza, który wpisuje je do karty pobytu w izbie wytrzeźwień i przyjmuje do depozytu. Przy wpisanych przedmiotach wartościowych należy określić ich cechy charakterystyczne. Zamieszczony w karcie pobytu wykaz przedmiotów, rzeczy osobistych, dokumentów i pieniędzy podpisują osoby obecne przy ich odebraniu.

2. Przyjęte do depozytu rzeczy osobiste przechowuje się w przeznaczonych do tego oraz zabezpieczonych opakowaniach i pomieszczeniach.

3. Pieniądze oraz inne przedmioty wartościowe są przechowywane w przeznaczonych do tego woreczkach lub kopertach, które oznacza się, do kogo należą, a zawarte w nich przedmioty plombuje się lub lakuje i przechowuje w szafach żelaznych. Przekazanie depozytu innemu depozytariuszowi następuje za pokwitowaniem.

4. Sposób postępowania z dokumentami odebranymi od osób przyjętych do izby regulują odrębne przepisy.

5. Osobom przyjętym do izby wydaje się na czas pobytu w izbie odzież zastępczą.

§ 15. Napoje alkoholowe odebrane od osób przyjętych do izby podlegają niezwłocznemu zniszczeniu. Z czynności tej sporządza się protokół, który podlega przechowaniu.

§ 16. Na żądanie osoby doprowadzonej do izby przeprowadza się badanie na zawartość alkoholu w organizmie. Badanie przeprowadza się na zasadach określonych w przepisach w sprawie warunków i sposobu dokonywania badań na zawartość alkoholu w organizmie. W razie stwierdzenia stanu nietrzeźwości, koszty przeprowadzonego badania obciążają osobę doprowadzoną do izby.

§ 17. Pomieszczenia, w których przebywają osoby w stanie nietrzeźwości, podlegają kontroli przez pracowników izby; o wypadkach pogarszania się stanu zdrowia osoby w stanie nietrzeźwości pracownik izby informuje niezwłocznie lekarza, który podejmuje decyzję co do dalszego postępowania.

§ 18. 1. Jeżeli w czasie pobytu w izbie zostanie stwierdzony u osoby doprowadzonej do izby stan zagrażający jej życiu albo stan, w którym osoba ta stwarza

bezpośrednie zagrożenie życia lub zdrowia otoczenia, kierownik izby lub upoważniony przez niego pracownik może zarządzić zastosowanie środków ograniczających swobodę ruchów przez przytrzymanie osoby doprowadzonej do izby, założenie kaftana bezpieczeństwa lub pasa obezwładniającego.

2. O użyciu środków przymusu sporządza się adnotację w karcie pobytu, w której zamieszcza się opis podjętych czynności i uzasadnienie ich zastosowania oraz wyrażenia osoby, które podjęły decyzję w tej sprawie.

3. Po każdym wypadku zastosowania środka ograniczającego swobodę ruchów osoba przebywająca w izbie powinna być niezwłocznie zbadana przez lekarza.

§ 19. 1. O zwolnieniu z izby osób w niej przebywających decyduje kierownik izby lub upoważniona przez niego osoba, biorąc pod uwagę opinię lekarza.

2. Zwalnianie powinno w miarę możliwości odbywać się w czasie pozwalającym osobom zwalnianym na przystąpienie do pracy lub powrót do domu.

3. Osoby małoletnie przekazuje się po wytrzeźwieniu rodzicom lub prawnym opiekunom, a w razie ich braku — pogotowiu opiekuńczemu.

§ 20. 1. Przyjęte do depozytu przedmioty, rzeczy osobiste, dokumenty i pieniądze należy wydać za pokwitowaniem osobie zwalnianej z izby, z zastrzeżeniem przepisów § 22 ust. 1 i 3.

2. W razie gdy osoba opuszczająca izbę odmawia pokwitowania odbioru depozytu, depozyt należy wydać po odnotowaniu w karcie pobytu, w obecności tej osoby, przyczyny niezłożenia podpisu.

§ 21. 1. Pobyt w izbie oraz dowóz do niej są odpłatne.

2. Za pobyt w izbie pobiera się opłatę zryczałtowaną w wysokości 1.500 zł.

3. Za dowóz do izby środkiem transportu nie będącym miejskim środkiem komunikacji pobiera się opłatę zryczałtowaną w wysokości 500 zł, a za dowóz miejskim środkiem komunikacji — opłatę według obowiązującej taryfy.

4. Dowożącemu osobę w stanie nietrzeźwości do izby miejskim środkiem komunikacji, środkiem transportu Milicji Obywatelskiej lub służby zdrowia izba niezwłocznie wypłaca należność za dowóz w wysokości określonej w ust. 3.

5. Należności określone w ust. 2 i 3 podlegają uiszczeniu przy opuszczeniu izby przez osobę w niej przebywającą.

6. Za pobyt i dowóz osób w stanie nietrzeźwości do jednostki Milicji Obywatelskiej pobiera się opłaty określone w ust. 2 i 3.

§ 22. 1. W razie odmowy uiszczenia należności przez osobę opuszczającą izbę potrąca się należność z depozytu pieniężnego tej osoby.

2. Osobie opuszczającej izbę wytrzeźwień należy pozostawić z depozytu pieniężnego kwotę niezbędną do opłacenia kosztów przejazdu środkiem komunikacji państwowej do miejsca zamieszkania, a jeżeli mieszka ona w innej miejscowości — również odpowiadającą kosztem posiłku.

3. Jeżeli należność nie zostanie uiszczona lub potrącona z depozytu pieniężnego, w celu zabezpieczenia tej

należności w całości lub w części przysługuje izbie ustawowe prawo zastawu na przedmiotach wartościowych zatrzymanych w depozycie.

4. W razie ustanowienia zastawu na przedmiotach wartościowych sporządza się protokół ustanowienia zastawu. Kopię tego protokołu wręcza się osobie, której przedmioty podlegają zastawowi.

5. Przedmioty, na których został ustanowiony zastaw, wpisuje się do księgi zastawów rzeczowych. Przedmioty te izba zwraca po uiszczeniu należności.

§ 23. 1. W razie uzasadnionego przypuszczenia, że osoba doprowadzona do izby jest uzależniona od alkoholu, izba zawiadamia właściwą ze względu na miejsce zamieszkania tej osoby terenową komisję do spraw przeciwdziałania alkoholizmowi, a ponadto sąd opiekuńczy, jeżeli osoba ta ma na swoim utrzymaniu dzieci i istnieje uzasadnione podejrzenie, że zaniedbuje swoje obowiązki rodzicielskie.

2. O pobycie w izbie osoby małoletniej izba zawiadamia rodziców lub opiekunów oraz sąd opiekuńczy.

§ 24. W uzasadnionych wypadkach, a zwłaszcza na żądanie osoby przebywającej w izbie, o fakcie pobytu w izbie w miarę możliwości powiadamia się niezwłocznie rodzinę tej osoby.

§ 25. 1. Osoby przebywające w izbie, w stosunku do których zachodzi uzasadnione podejrzenie, że dopuścili się przestępstwa lub wykroczenia, przekazuje się organom Milicji Obywatelskiej.

2. Dane dotyczące osób doprowadzonych do izby, których tożsamość nie jest znana, sprawdza się niezwłocznie w organach ewidencji ludności, a w razie potrzeby w Centralnym Biurze Adresowym; o fakcie nieustalenia tożsamości osoby zawiadamia się jednostkę Milicji Obywatelskiej.

§ 26. W razie zgonu osoby przebywającej w izbie zawiadamia się niezwłocznie właściwego prokuratora oraz terenowy organ administracji państwowej prowadzący izbę.

§ 27. Z osobami zwalnianymi z izby kierownik izby lub osoba przez niego wyznaczona przeprowadza rozmowy profilaktyczno-wychowawcze. W miarę możliwości należy również organizować odpowiednie prelekcje oraz stosować środki audiowizualne.

§ 28. Ewidencja osób doprowadzonych prowadzona jest w formie:

- 1) księgi ewidencyjnej,
- 2) karty ewidencyjnej.

§ 29. Traci moc rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 10 marca 1979 r. w sprawie izbtrzeźwień (Dz. U. z 1979 r. Nr 7, poz. 44, z 1981 r. Nr 14, poz. 66 i z 1982 r. Nr 13, poz. 107).

§ 30. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 13 maja 1983 r.

Minister Administracji, Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska: *W. Oliwa*

110

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW SPRAWIEDLIWOŚCI ORAZ ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 7 maja 1983 r.

w sprawie zasad i trybu wykonywania nadzoru nad osobami, w stosunku do których orzeczony został obowiązek poddania się leczeniu odwykowemu.

Na podstawie art. 31 ust. 3 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. Nr 35, poz. 230) zarządza się, co następuje:

§ 1. Nadzór nad osobami, w stosunku do których orzeczony został prawomocnie obowiązek poddania się leczeniu odwykowemu, wykonują kuratorzy sądowi — zawodowi i społeczni, sprawujący swe funkcje w sprawach należących do właściwości wydziałów rodzinnych i nieletnich sądów rejonowych, zwani dalej „kuratorami”.

§ 2. W zakresie zasad i trybu wykonywania nadzoru oraz wynagrodzenia kuratorów stosuje się odpowiednio przepisy w sprawie kuratorów sądowych, zasad i trybu wykonywania środków wychowawczych i poprawczych oraz dozoru i nadzoru ochronnego, z uwzględnieniem dalszych przepisów niniejszego rozporządzenia.

§ 3. 1. Powierzenie nadzoru powinno nastąpić niezwłocznie po otrzymaniu orzeczenia do wykonania.

2. Wykonywanie nadzoru, o którym mowa w ust. 1, powinno być powierzane kuratorom mającym odpowiednie przygotowanie w zakresie postępowania z osobami uzależnionymi od alkoholu.

§ 4. Sąd zaznajamia kuratora z treścią orzeczenia oraz udziela informacji i wskazówek niezbędnych do prawidłowego wykonywania nadzoru, zwłaszcza wynikających z zebranej dokumentacji i opinii biegłego.

§ 5. Do obowiązków kuratora wykonującego nadzór nad osobą, w stosunku do której orzeczony został obowiązek poddania się leczeniu odwykowemu, należy:

- 1) podejmowanie niezbędnych starań, aby osoba zobowiązana do poddania się leczeniu zastosowała się do orzeczenia sądu,
- 2) utrzymywanie stałego kontaktu z osobą zobowiązaną do poddania się leczeniu oraz udzielanie jej niezbędnej pomocy w rozwiązywaniu trudności życiowych, a zwłaszcza w rozpoczęciu i kontynuowaniu leczenia,
- 3) współdziałanie w miarę potrzeby z terenowymi organami administracji państwowej oraz organizacjami społecznymi w kierunku zapewnienia osobie poddanej leczeniu lub jej rodzinie odpowiedniej pomocy, polegającej w szczególności na ułatwieniu zatrudnienia, zapewnieniu czasowego zakwaterowania oraz na świadczeniach materialnych,